

TROMMELVLIES 43: **Klap in de smoel van de democratie**

Living With War heet de cd die Neil Young onlangs heeft uitgebracht. In al zijn simpelheid is de titel van het robuust rockende album beter gekozen dan de trieste lading die de vlag dient te dekken. Die ontelbare rijen Amerikaanse vlaggen op ladingen uit Irak ingevlogen lijkkisten met de lichamen van gesneuvelde zonen, broers en echtgenoten. Uit oorlogshaarden waar de Verenigde Staten van Amerika zich menen te moeten laten gelden. En als je daar dan wat van zegt, krijg je steevast zo'n 'Als wij er in '40-'45 niet waren geweest, hadden jullie nu allemaal Duits gesproken en elke dag Knödel moeten eten!'

Maar hoewel ik nog altijd uitermate dankbaar ben voor de geallieerde acties van Uncle Sam in de strijd tegen alle aanvallende Duitse elftallen (daar kwam nog geen bal aan te pas hoor, die ondefinieerbare, oranjekleurige en kennelijk collectieve volksafkeer dateert volgens mij pas uit de vroege jaren 70 van de vorige eeuw), stuit het mij tegen de borst dat dit argument telkens opnieuw wordt aangewend om elke vorm van kritiek in de kiem te smoren.

Neil Young: het vierde, recalcitrant krakende wiel aan de zoetgevooisde wagen van Crosby, Stills en Nash. Enfant terrible der Amerikaanse platenindustrie, ongrijpbaar en immer tegendraads. De Canadees die niet kan zingen, maar dat desondanks gelukkig onverstoort blijft doen. Man met een mening. Een confronterende, dat wel.

Elke track van het album is een aanklacht tegen de oorlogszucht van opperhaantje Bush. In gepeperde bewoordingen. Bekeken vanuit het standpunt van rouwende ouders en doodsbenauwde soldaten. 'We live in the garden of Eden, don't know why we wanna tear the whole thing down' zingt hij in *After the garden*. 'Won't need no stinkin' war.'

En laten we eerlijk zijn: zelfs in ons kleine kikkerlandje krabbelen zojuist gevallen politici (daar zitten ook enkele lelijk gevallen vrouwen bij) overhaast overeind om verder te kabinetteren alsof hun neus bloedt. Vormen zonder blikken of blozen Balkenende III (*Harry Potter En De Zoektocht Naar Uitstraling*). Zonder zich te bekommeren om de mening van het volk dat zo dom is geweest om te kiezen voor deze klucht. Eigen schuld, dikke bult. We hebben ze immers ooit hoogstpersoonlijk gekozen. Nou sorry, J.P. spreekt niet namens mij.

De Nederlandse politiek, waar zwaar confessioneel opererende partijen anno 2006 nog optredens van popgroepen in hun dorp willen verbieden 'om de dorpsjeugd te beschermen.' Waar een pedofielenpartij die nog in de kinderschoenen staat, in de veronderstelling verkeert dat je het etaleren van je onsmakelijke afwijking kunt verkopen als het bedrijven van politiek. 'Let's impeach the president' zingt Neil Young op zijn nieuwe plaat, wat zoveel wil zeggen als 'Laten we de president afzetten.' Nou doelt hij natuurlijk op George W., maar toch... 'For hijacking our religion and using it to get elected.' Ziet u de overeenkomst?

Soundtracksuggestie tijdens het lezen van deze column: uitpuffend *Our house* van Crosby, Stills, Nash & Young (maar dezelfde titel van Madness mag ook).